

Uit de pastorie – week 11

Wat achter ons ligt

Vorige week schreef ik al uitgebreid over de themadienst over identiteit. Qua niveau was het voor de jongste kerkgangers vermoedelijk te hoog, al kunnen ze (door de werking van de Heilige Geest) evengoed de boodschap hebben meegekregen. Ik hoop ook dat ouders en leerkrachten deze preek vruchtbaar kunnen maken in gesprekken met kinderen en jongeren. Voor en na de dienst hoorde ik met name vanuit het onderwijs heel wat voorbeelden die onderstrepen hoe groot de identiteitscrisis voor veel jongeren inmiddels is. Een crisis die mede gevoed wordt door de ideologische eisen die de overheid aan ons onderwijs stelt. Waar de mens zich volstrekt losmaakt van God, is hij aan zichzelf overgeleverd, verliest hij ook zichzelf en zijn identiteit. Door de zonde vervreemden wij van onszelf en wordt het zoeken naar identiteit een onzeker avontuur waarmee we God, onze naaste en onszelf tekort doen. Vanuit de doop ontvang wij echter identiteit. Omdat de doop ons verkondigt welke relatie God met ons aangaat, uit genade. Je wordt pas mens in een relatie met de ander, de Ander. Vandaar dat de tollenaar in Lukas 18 gerechtvaardigd naar huis ging, maar de Farizeeër met al zijn geik niet.

Iets verder achter ons ligt de Biddag. De avonddienst was een dienst voor beide wijken samen. Hoe zou dat gaan? Het eerste wat me opviel, was de sterke samenzang. Dat begon al meteen bij Psalm 42. Het was de Oosterkerk op z'n best! Daarnaast viel me de grote concentratie op waarmee er naar de preek werd geluisterd. In een dienst als deze zijn de verschillen tussen beide wijken op z'n kleinst. Je proeft de saamhorigheid die we als Hervormde Gemeente nodig hebben, ook voor de toekomst. Tegelijk erkennen we, schrijft de Algemene Kerkenraad in haar beleidsplan, de eigenheid van beide wijken. We sturen er niet op aan dat we aan elkaar gelijk worden. Nee, we weten ons geroepen om elkaar als leden van de Hervormde Gemeente bij het algemeen christelijk geloof en bij de belijdenis van de Reformatie te bewaren. En ik denk dat dat in de Biddagdienst op een hele mooie, integere wijze gestalte kreeg.

Wat voor ons ligt

Komende zondagmorgen zal onze kleinzoon Boaz het teken en zegel van Gods verbond ontvangen. Dat gebeurt in de Hervormde Gemeente te Bergambacht. Dat verheugt ons! Waar ik nooit op gerekend had, is dat ik Boaz mag binnendragen. Iets wat ik ook nog nooit gedaan heb. Daarbij zullen onze gevoelens zich vermenigvuldigen... Soms wordt me gevraagd of ik mijn kleinkind niet zelf ga dopen. Hoe mooi en ontroerend dat ook zou kunnen zijn, ik denk er zelf toch net iets te kerkelijk voor. De doop is geen familieaangelegenheid. Ik ben daarin terughoudend omdat de doop anders omringd wordt door allemaal dingen die ons het zicht op de doop zelf kunnen belemmeren. Zoals Paulus in 1 Korinthe 1 schrijft dat hij blij is dat hij bijna niemand in Korinthe gedoopt heeft, omdat mensen er mee aan de haal zouden kunnen gaan: 'maar ik ben van Páulus!' Laat de doop haar éigen taal maar spreken: 'ik ben van de HEERE!'

Voor de dienst op zondagavond heb ik geruild met ds. Van Bart uit Harderwijk, die onlangs het beroep naar Krimpen aan den IJssel aannam. Hij mag gaan wonen in het huis aan de stille wateren waar wij ook meer dan 7 jaar gewoond hebben. In de morgendienst gaat ds. Samson uit Harderwijk voor. We bidden elkaar een rijke zondag toe.

Ten slotte

Een hartelijke groet aan u en jullie allen, mede namens mijn vrouw.

Uw A.J.M.